

Η ΠΕΡΙΗΓΗΣΗ

Σκοτάδι. Μαύρο, πυκνό, ουδέτερο σκοτάδι. Ανοιγόκλεισε τα μάτια της προσπαθώντας να διακρίνει οτιδήποτε. Σηκώθηκε προσεκτικά, τα πόδια της πατούσαν στην αστάθεια μα το πάτωμα ήταν στιβαρό. Ή τουλάχιστον έτσι της φαινόταν. Έκανε ένα βήμα μπροστά νιώθοντας εκείνη την στιγμή το σκοτάδι να την καταπίνει περισσότερο. *Εκείνη την στιγμή;* Ήταν ένα παράξενο συναίσθημα αλλά δεν ένιωθε τον χρόνο να περνάει. Όμως άραγε καθημερινά νιώθουμε τον χρόνο να κυλάει; Εκείνη τότε πάντως, όχι.

Το βήμα το μετάνιωσε και επέστρεψε πίσω στην γωνία που βρισκόταν πριν. Αν μπορούσε να κάνει κάτι λογικό αυτό θα ήταν να μείνει στην πλευρά του τοίχου και έτσι έκανε. Ακουμπώντας το χέρι της κατά μήκος του τοίχου, ξεκίνησε να προχωράει. Ένα βήμα, δύο, τρία, και το πόδι της χτύπησε σε άλλο τοίχο, στρίβοντας στην γωνία, συνέχισε, πέντε βήματα και άλλη γωνία, μέτρησε επτά ακόμη βήματα και η παλάμη της ακούμπησε κάτι διαφορετικό. Μια πόρτα. Βρήκε το παγωμένο χερούλι και την άνοιξε διστακτικά.

Αντίκρισε ένα δωμάτιο με ένα γραφείο γεμάτο ακατάστατα χαρτιά και γύρω γύρω σιδερένια ψηλά συρτάρια που ξεχειλίζουν. Στο κέντρο πάνω από το γραφείο υπήρχε μια λευκή λάμπα που φώτιζε τον χώρο με ένα αδύναμο φως. Πλησίασε με απορία το γραφείο και παρατήρησε καλύτερα τα χαρτιά πάνω σε αυτό. Φαινόταν παρατημένα βιαστικά, ανακατεμένα και σαν να τα είχε κάποιος ξεχάσει εκεί. Μερικά έμοιαζαν με λίστες, άλλα ήταν κείμενα γραμμένα με μερικά κομμάτια πιο θαμπά σαν να έχουν σβηστεί επίτηδες. Υπήρχαν κι άλλα χαρτιά, αυτή την φορά σε στοίβες, τσουβαλιασμένα πάνω στα μισάνοιχτα συρτάρια γύρω από το γραφείο. Σήκωσε μερικά από αυτά και είδε πως μέσα, τα συρτάρια, ήταν οργανωμένα με φακέλους. Διαλέγοντας τυχαία τρεις, διάβασε τον πρώτο, *Ιδέες*, και μετά τους άλλους δύο, *Δουλειά* και *Όνειρα*. Τι είδους γραφείο ήταν αυτό; Έμοιαζε σαν προσωπικό αρχείο κάποιου ανθρώπου, σαν να βρισκόταν ανάμεσα στις *σκέψεις του*. Πρόσεξε τότε, έναν διάδρομο που οδηγούσε έξω από το δωμάτιο και θα ορκιζόταν πως πριν λίγο δεν υπήρχε εκεί.

Καθώς προχωρούσε μέσα στον διάδρομο, κόπηκε απότομα ο δρόμος της από μια νέα πόρτα. Δεν φαινόταν καλά, μα έμοιαζε περίτεχνη και σαν κάθε στιγμή του χρόνου να είχε αφήσει ένα σημάδι πάνω της. Ήταν κλειδωμένη, αλλά ψάχνοντας βρήκε το κλειδί στο πάτωμα και την άνοιξε με ανυπομονησία. Αντίκρισε μια μεγάλη κάτασπρη αίθουσα, ήταν στρογγυλή και υπήρχαν φωτογραφίες σε κάθε μήκος και πλάτος του τοίχου, δεν φαινόταν όμως η ίδια φωτογραφία κάθε φορά, σε κάθε σημείο εναλλασσόταν και υπήρχε μια άλλη φωτογραφία μετά από λίγο, μια άλλη δική της *ανάμνηση*. Οι εικόνες άρχισαν να εναλλάσσονται όλο και πιο γρήγορα ώστε φαινόταν ένα θαμπό χρώμα και στροβιλιζόνταν πια κατά μήκος των τοίχων και γίνονταν ένα. Μια αγνή τεράστια εικόνα που όσο στροβιλιζόνταν άρχισε να αποκτά ενιαία μορφή και κίνηση. Οι τοίχοι έδειχναν μια μεγάλη κινούμενη εικόνα, τα πρώτα βήματά της, να τη κρατάνε ελάχιστα οι γονείς της και να την αφήνουν ύστερα να προσπαθήσει μόνη της και να τα καταφέρει. Μετά η εικόνα ξαναθαμπώνει και φαίνεται η ίδια σε μεγαλύτερη ηλικία να παίζει σε μια παιδική χαρά. Οι αναμνήσεις της την πλημμύριζαν η μία μετά την άλλη. Πού βρισκόταν; Έκανε να γυρίσει προς την πόρτα απ' όπου μπήκε αλλά τότε οι εικόνες στο τοίχο άρχισαν να στροβιλιζόνται με μεγαλύτερη ταχύτητα απ' ότι πριν προκαλώντας την εμφάνιση μόνο του άσπρου το οποίο μετατράπηκε βαθμιαία σε μαύρο και εκείνη ένιωθε σαν να έπεφτε από μεγάλο ύψος.

Το πέσιμο ήταν λες και προσγειώθηκε σε κάποιο στρώμα το οποίο αμέσως μετά εξαφανίστηκε. Μαύρο συνέχιζε να υπάρχει κάνοντας αντίθεση με τα πολύχρωμα φώτα που

έβλεπε πίσω από ένα προστατευτικό γυαλί σαν αυτά που κρύβουν από πίσω τους εκθέματα έργων τέχνης. Ήταν ένα διάφανο ορθογώνιο που χωριζόταν σε δυο μέρη από ένα εμφανές δίχτυ. Μέσα στην μια πλευρά υπήρχε αφασία χρωμάτων, ήταν σαν να είχαν ζωή, να επικοινωνούσαν το ένα με το άλλο και αναμειγνύονταν και δημιουργούσαν και άλλα χρώματα. Ήταν από τα πιο όμορφα πράγματα που είχε δει. Στην άλλη πλευρά του διχτυού φαινόταν πως κατέληγαν μερικά από τα χρώματα της άλλης πλευράς. Συνεχώς παράγονταν και άλλα χρώματα αριστερά του διχτυού και κατευθύνονταν μέσα από αυτό στην δεξιά του πλευρά. Μα δεν περνούσαν όλα, ήταν σαν να φιλτράρονται και να επιλέγονται κάθε φορά ποια να εμφανιστούν και τα άλλα έμεναν πάντα εκεί πίσω, χωρίς να είναι εμφανή αλλά να υπάρχουν.

Πρόσεξε ένα σχοινί από το δίχτυ να είναι έξω από το διάφανο σχήμα και για μια στιγμή δίστασε να το ακουμπήσει. Το τράβηξε όμως με απρόσμενη αποφασιστικότητα και τότε κατέρρευσε το πλέγμα που διαχώριζε τα χρώματα και όλο το γυαλί θρυμματίστηκε την ίδια στιγμή. Ένωσε ένα χείμαρρο συναισθημάτων, εκρήξεις από χρώματα γέμισαν όλο τον χώρο και άπλωσε το χέρι της να ακουμπήσει ένα από τα σύννεφα χρωμάτων που την περιέβαλλαν. Ένωσε να ηλεκτρίζεται στο άγγιγμα και αποτραβήχτηκε, μα ξανακούμπησε το επόμενο που βρήκε κοντά της. Ήταν ζωντανά αυτά τα χρώματα, δεν γινόταν αλλιώς. Μερικά όταν τα ακουμπούσε έβλεπε πως είχαν θερμοκρασία, τα γαλάζια, χαμηλή, δίνοντας της ένα δυσάρεστο συναίσθημα ενώ τα πορτοκαλιά, μια ζεστασιά.

Το δίχτυ, μια άπλεκτη μάζα σχοινού πια, βρισκόταν στο πάτωμα μαζεμένο σε μορφή κύκλου. Κάτι την ώθησε και πάτησε μέσα σε αυτό και τότε ξαφνικά βρέθηκε σε ένα εντελώς διαφορετικό χώρο· μπεζ τοίχοι, επαρκής φωτισμός, ένα μικρό ξύλινο τραπεζάκι στα δεξιά. Ανέβηκε πάνω στο τραπεζάκι γιατί πρόσεξε πως ο τοίχος δεν ήταν πολύ ψηλός και ίσως να μπορούσε να δει πέρα από αυτόν. Και όντως, την στιγμή που σκαρφάλωσε, μπόρεσε να δει παραπέρα. Αντίκρισε μια αχανή έκταση, ένα λαβύρινθο δωματίων, μικρών και μεγάλων. Μερικά ήταν φωτεινά, άλλα όχι και τόσο και άλλα εντελώς σκοτεινά σαν το μέρος απ' όπου βρέθηκε εκεί. Δυο μεγάλα δωμάτια της έκαναν εντύπωση από μακριά όπως τα έβλεπε, το ένα ήταν σαν κάποια έκθεση ζωγραφικής, πολύ φωτεινό και γεμάτο έργα τέχνης στους τοίχους, η καλλιτεχνική ανησυχία εμφανής, το άλλο ήταν γεμάτο γρανάζια, το ένα κινούσε το άλλο μια διαρκής κίνηση λογικής. Προσπάθησε να δει πιο προσεκτικά, κουνήθηκε ανεπαίσθητα και παραλίγο να έπεφτε από το τραπεζάκι. Κατέβηκε προσεκτικά κάτω και καθώς έβαζε το τραπεζάκι πίσω στην θέση του, παρατήρησε κάτι που δεν είχε δει νωρίτερα. Μια πινακίδα, κολλημένη στον τοίχο. Πλησίασε για να διαβάσει γεμάτη απορία τι έγραφε, ίσως να την βοηθούσε να καταλάβει που βρισκόταν.

Ανθρώπινο μυαλό, διάβασε.

Ξαφνικά άρχισαν όλα να βγάζουν νόημα, όχι απόλυτο αλλά έστω λίγο. Το γραφείο στην αρχή γεμάτο χαρτιά - *οι σκέψεις*, οι εικόνες στο λευκό δωμάτιο - *οι αναμνήσεις*, τα χρώματα που περνούσαν μόνο μερικά από το δίχτυ - *τα συναισθήματα*. Και τώρα η αχανής αυτή έκταση το πώς λειτουργούσε το μυαλό - μέρος αυτού *η δημιουργικότητα και η λογική*.

Πώς θα έφευγε όμως από αυτή την κατάσταση; Έκλεισε τα μάτια της. Φαντάστηκε τον εαυτό της να συμμαζεύει τα χαρτιά στο γραφείο, να κρατάει πάντα πάνω του το κλειδί της πόρτας για τις αναμνήσεις, να επαναλαμβάνει την διάλυση του διχτυού των συναισθημάτων της και να συνδυάζει γρανάζια και τέχνη. Φαντάστηκε τον εαυτό της να φεύγει. Και έτσι έκανε.